

Naiset matkalla Nizza-Naantali , kirjoittanut Pia Aspholm

Käynnistämme kulkupelimme luvattoman aikaisin siihen nähden, että on sentään sunnuntaiaamu. Edessämme on noin 3000 kilometriä ajomatkaa. Minua eivät pelota kilometrit, vaan kahden vahvatahtoisen, toisilleen sukua olevan naisen sullominen päiväkausiksi samaan Renault Clioon. Kun käännän avainta virtalukossa, valmistaudun samalla heittämään hyvästit toimivalle äiti-tytär –suhteelle. Olemme kuitenkin molemmat innoissamme edessä olevasta seikkailusta. Tarkoitus on tuoda kyseinen menopeli Suomeen minun käyttööni ja nähdä siinä sivussa meille toistaiseksi tuntemattomia kyliä ja kaupunkeja. Onneksemme olimme matkaa suunniteltaessa samaa mieltä siitä, että se tulisi taittaa rauhassa, siten että edes jotain ehtisi näkemään ja kokemaankin. Välietapit on siis tarkoitus taittaa tehokkaasti, mutta käytämme matkaan useamman yön, jotta voisimme tutustua mahdollisimman moneen kylämaisemaan.

Koska en ole aiemmin ajanut Euroopan moottoriteillä, liikenteen sekaan pujahtaminen jännittää hieman, mutta hyvin nopeasti saan huomata, että mahanpurut ovat turhia. Liikenne moottoriteillä soljuu joustavasti. Kuljettajat ovat kohteliaita ja vauhtiin tottuu, vaikka liikennettä onkin paljon, ja kaikki tuntuvat pitävät kahta metriä normaalina turvavälinä. Ranska on varmasti pullollaan kauniimpiakin pikkuteitä, mutta minä olen haltioissani jo yksistään moottoritien varren maisemista. Tiet ovat erinomaisessa kunnossa, joten emme mukise tietulleistakaan. Rahat on näköjään sijoitettu oikeaan kohteeseen tielaitoksen virkitystoiminnan sijaan. Teiden loistava kunto, joustavat kuljettajat sekä useiden kaistojen tehokas käyttö johtavat miltei vauhtisokeuteen. Miten matka voikin taittua näin mukavasti? Lepohetken koittaessa saamme todeta, ettei sijainnistamme kartalla ole epäselvyyttä; levähdyspisteestä löytyy jopa leipomo tuoreine croissantteineen. Vive la France!

Ensimmäinen kohteemme on **Puligny-Montrachet**'n kylä Burgundin alueella. Olen odottanut kylään pääsyä kuin kuuta nousevaa, sillä kyseessä on henkilökohtainen pyhiinvaelluskohteeni maailman viinikartalla. Niin itse kylä kuin sitä ympäröivä aluekaan eivät petä odotuksiani. Kylän asukkaita on noin 500 kappaletta ja tästäkään vähäisestä määrästä juuri ketään ei näy missään. Olen haltioissani viiniviljelmistä, joita on joka paikassa ja silmänkantamattomiin. Kylä tuntuu idyllisyydessään epätodelliselta. Kylän keskellä on mainio hotelli Le Montrachet, johon olemme päättäneet majoittautua. Hotelli sekin on kerrassaan viehättävä eikä moitteen sanaa voi pahalla tahdollakaan keksiä.

Haluaisin kiertää itse viinitiloja, mutta saapuessamme paikalle on jo myöhäinen iltapäivä ja lähtö eteenpäin aikaisin aamulla, joten aika ei anna periksi toiveilleni. Päädyimme tekemään viinitaistingin viehättävään viinibaariin, jolla on kellarissaan alueen viinejä sellainen kokoelma, josta en ole uskaltanut villeimmissä unelmissanikaan haaveilla. Istahdamme ulkoterassin pöytään odottamaan palvelua. Kuin ei mistään tipahtaakin paikalle ystävällinen herrasmies ja hetken hölmistyksen jälkeen saamme tilattua taistingin. Itse en ymmärrä, mistä mies paikalle edes pamahti, mutta minua tarkkaavaisempi äitini osaa kertoa, että tarjoilijamme istui vielä hetki sitten itse viereisessä pöydässä nauttimassa lasillisista.

Ystävällinen herrasmies tuo meille viiniä toisen perään ja kertoo niistä asiaankuuluvasti. Muutaman viinin jälkeen tarjoilijamme uskaltautuu kyselemään meistä omituisista ulkomaalaisista enemmän ja enemmän ja viinien kaadot käyvät ehkä asteen verran – miten sen sanoisi - rennommiksi. Sommelierimme on siis tehnyt omat viinimaistelunsa siinä palvelun lomassa. Hän osoittaa muita terassin vieraita ja kertoo, että kaikki he ovat jollain tapaa työnsä puolesta viinin kanssa tekemisissä ja osoittaa jopa yhden maistamamme viinin tuottajan viereisestä pöydästä. En voi olla ihastumatta kaikkeen tähän. Tämähän on kuin suoraan elokuvista: maisteissa oleva tarjoilijamme ja meitä ympäröivät kylän viinityöläiset. Ihanaa! Päädyn ostamaan muutaman laatikollisen viinejä, vaikka ajan salliessa tiloilta olisi saanut edullisemminkin. Lähtiessämme tuntuu, että koko terassin väki kiittelee meitä auliisti ostoksista. Hankinkohan minä nyt siis viiniä kaikkien heidän tiloiltaan? Oli miten oli, tämä väki ja heidän mainiot viininsä ovat nostattaneet hymyn kasvoilleni, joka ei tunnu karisevan millään. Illan kruunaa loistava illallinen majapaikkamme ravintolassa. Ruoka on maukasta ja kauniisti aseteltu. Aterialla tarjottu viini on erinomainen – ei sillä että tämä seikka olisi meitä päässyt enää yllättämään. Nukahdamme erityisen onnellisina ja heräämme luonnollisestikin aamulla traktoreiden ääneen, mihinkäs muuhun.

Ajomatka jatkuu kohti Saksaa. Suunnittelusta vastannut äitini on nerokkaasti valinnut seuraavaksi kohteeksi pienen kylän nimeltä **Bernkastel-Kues**. Seuraavat 360 kilometriä saamme vielä nauttia Ranskan mainioista teistä ennen kuin saavutamme Luxemburgin rajan. Rajan ylitys tarkoittaa nykyään lähinnä ajonopeuden tilapäistä hidastamista ja paria ylimääräistä kylttiä, joissa kerrotaan radiokanavien uusista taajuuksista. Ajelu Luxemburgissa tuntuu miellyttävältä; vielä riittää ranskan kieltä ja tiet tuntuvat tutuilta. Onneksi näin, sillä olen silmin nähden rakastunut Ranskan maanteillä kaasutteluun. Luxemburg ei tunnetusti koollaan vakuuta, joten 50 kilometriä myöhemmin tiedossa on seuraavan rajan ylitys. Olemme saavuttaneet Saksan. Pidän ajatuksesta, että olen saman päivän aikana jo kolmannessa eri maassa. Deutschland!

Nyt pääsen maistamaan niitä kuuluisia moottoriteitä, jotka vaikuttavat olevan Euroopan kuuluisimmat sellaiset.

Pettymys on kuitenkin suuri; teiden laatu suhteessa rakkaaseen Ranskaan on karua kerrottavaa. Asvaltti on verrattavissa pahemman laadun appelsiini-ihoon ja tiemerkinät tuntuvat epäselviltä – tokikin vikaa saattaa löytyä myös kuljettajasta ja kartanlukijasta. Pienen matkan päästä ajaudumme ensimmäiseen konfliktitilanteeseen, kun kumpikaan ei tiedä, mitä pitäisi uskoa: navigaattoria, ViaMichelin-palvelusta tulostettua reittikarttaa vai saksalaisia tiemerkinöjä. Näin ollen päätämme nerokkaasti pitää nopean ja kovaäänisen palaverin aiheesta tiehen maalatulla liikenteenjakaajalla. Joku kuljettaja osoittaa mieltään autonsa merkkiäänä avulla ja närkästyn; meillä Ranskassa kukaan ei olisi välittänyt tilapäisestä sijainnistamme kyseenalaisella pysäköintipaikalla keskellä moottoritietä. Ajamme Ranskan rekisterikilvissä, joten olemme yhteisesti omaksuneet ajatusmaailman ”meillä Ranskassa kaikki on paremmin”. Itsehän asun kuitenkin vakituisesti Suomessa, mutta pidämme sitä yksimielisesti epäolennaisena sivuseikkana. Neuvottelumme päättyy pakkoratkaisuun ja päätämme poistua tarjolla olevasta liittymästä.

Tämä on varsinainen onnenpotku ja sikäli kuin joku haluaa lähteä samaiselle retkelle, kannattaa painaa mieleen liittymän numero A602. Päädyimme suoraan Moselin laakson sydämeen ja meillä on vaikeuksia pysyä tiellä, sillä maisemat ovat henkeäsalpaavan kauniit. Ajelemme joen vartta pitkin kiemurtelevaa pikkutietä ja ihailimme sekä jokea että laakson jyrkkää rinnettä, johon aurinko osuu hurmaavasti. Hiljaa mielessäni kiitän itseäni siitä, että osasin kerrankin antaa äidilleni periksi. Ei sitä sentään ääneen tarvitse myöntää.

Tieltä poikkeaminen ei ajallisesti pidennä matkaamme paljoakaan ja ennenkuin huomaammekaan olemme pienessä **Bernkastel-Kuesin** kylässä. Tämä vaikuttaa kyllä pikemminkin kaupungilta verrattuna viime kohteeseemme. Majapaikkamme on jälleen valittu nappiin. Hotelli Sankt Maximilian on kaunis ja hiljainen, hieman kuin koko kaupunki. Matalalla sijaitsevassa huoneessa on jopa pieni parveke ja kaikki mahdolliset skenaariot huomioonottava äitini ehtii huolestua potentiaalisista

huoneeseen kiipeilijöistä. Raotan verhoja ja totean ainoan liikkeellä olevan henkilön olevan hänenkin nunnna. Lienemme siis turvassa. Olemme molemmat käsittämättömän väsyksissä ajomatkan jälkeen, mutta ehdimme sentään nopeasti tutustua kaupunkiin kävellen. Suloista pikkukaupunkia ihastelisi mielellään pidempäänkin, mutta uni vie meidät molemmat iltayhdeksään mennessä. Vaikka aamulla meiltä puuttuu yhteinen kieli meitä palvelevan rouvan kanssa, aamianen ja lähtö sujuu kuin tanssi. Hymyllä selviää pitkälle, vaikka yhteinen valuutta auttaa toki sitäkin enemmän. Majapaikasta kiinnostuneille tiedoksi, että maksua

varten on syytä varata käteistä, sillä hotelli ei hyväksy mitään maksukortteja.

Kolmantena ajopäivänä edessä on 650 kilometriä Saksan moottoriteitä ja kohteemme on Lyypekki. Matka sujuu rattoisasti eikä ajaminen vielääkään harmita yhtään. Vaikka ikävöinkin Ranskan teitä, ei tämäkään ole hullumpaa. Tietöitä on kylläkin tolkuttoman paljon eivätkä maisemat ole kummoisia, mutta onhan tämäkin etappi kokemus sinänsä. Itselleni suurin nähtävyys on moottoriteitä kuluttavien rekkojen määrä, jota ei pysty käsittämään ennenkuin sen itse näkee. Saavutamme Lyypekinkin yllättävän nopeasti ja vaikka Mövenpick -hotellimme ei ehkä ole yhtä persoonallinen ratkaisu kuin aiemmat majapaikkamme, se tarjoaa sitäkin enemmän varmaa laatua.

Ehdimme jälleen tehdä

pikaisen tutustumisretken kaupunkiin ja vaikka tämä kaupunki on jo liian iso, että siitä pystyisi yhden illan aikana saamaan kunnollista käsitystä, minä pidän kaikesta näkemästani. Historia humisee kaupungin kaduilla ja vanhaa kaupunkia ympäröivä Trave-jokikin tuo kaupunkiin oman viehätöksensä. Iltalenkin jälkeen nautimme illallisen hotellin ravintolassa, missä sekä palvelu että ruoka on moitteetonta.

Neljäs päivä alkaa lyhyellä ajomatalla Saksan puolella, joka vie meidät Puttgardeniin, mistä matkaamme lautalla Tanskaan. Lauttamatka sujuu miellyttävästi ja vaikka ylitys on nopea, lautalla on mahdollista sekä ruokailla että tehdä jopa ostoksiakin. Tanska tulee kuitattua vajaan parin tunnin ajolla ja edessämme on kuuluisan Juutinrauman sillan ylittäminen. Silta on toki pitkä ja maisemat kauniit, mutta sen suurempaa säväytystä kokemus ei siltikään tarjoa. Seuraava yöpaikkamme odottaa meitä Jönköpingissä ja muutaman tunnin kuluttua olemmekin löytäneet perille. Tällä kertaa meidät pelastaa armas navigaattori, sillä äitini valitsema yöpaikka sijaitseekin sen verran itse kaupungin ulkopuolella, ettemme olisi sinne vahingossakaan tainneet eksyä ilman tätä mainiota laitetta. Majoituspaikkamme sijaitsee keskellä kauneinta maaseutua, vaikka periaatteessa olemme kyllä Jönköpingissä.

Kaunis

kartano on nimeltään **Tokeryds Herrgård**. Huoneemme on varsin pieni ja varustelutasoltaan vaatimaton, mutta myös siisti. Paikka on sievä sekä persoonallinen ja palvelu ystävällistä. Hotellin ravintola palvelee illallisaikaan, mutta seuraavana iltana se olisikin jo kuulemma kiinni kokin lähtiessä suorittamaan velvollisuuksiaan Ruotsin kohistuihin kuninkaallisiin häihin. Ruoka on maittavaa ja tarjoilijan viinisuositus osoittautuu erittäin positiiviseksi yllätykseksi. Ravintolan ikkunasta aukeaa näkymä peltoa ja metsää. Täällä sielu lepää ja minä pysyn väkisinkin poissa pahanteosta. Jälleen erinomainen valinta äidiltä.

Viimeinen ajopäivä ulkomailla koittaa. Meillä on liikaakin aikaa suhteessa matkaan, joten päätämme tehdä ylimääräisen pysähdyksen **Gränna**-nimiseen pikkukaupunkiin. Gränna on kuin onkin poikkeamisen arvoinen. Tunnelma tuo mieleen vanhan Porvoon ja kaupungin pääkadun varrella on useita suloisia putiikkeja. Mukaan tarttuu kaupungin kuuluisaa näkkileipää, suklaata pienestä suklaatehtaasta sekä tunnettuja polkagris-makeistankoja. Juuri niistä kaupunki onkin kuuluisa ja pieniä polkagris-tehtaita on joka nurkalla. Ostosten ja kahvitaukion jälkeen suuntaamme matkan kohti Kapellskäriä, josta lauttamme on tarkoitus lähteä vielä samana iltana kohti Naantalia. Loppumatka Kapellskäriin kuluu ilman sen suurempia yllätyksiä ja saavumme satamaan hyvissä ajoin, vähän turhankin aikaisin. Odottelu käy nopeasti puuduttavaksi, mutta nauramme itsellemme. Viereisiin jonoihin kaartaa rekka jos toinenkin ja venäläiset rekkamiehet pitävät takanamme retkipisteellä eväsretkeä. Henkilöautoja taas ei näy mailla eikä halmeilla. Kaksi naista ja Renault Clio tässä seurassa tuntuu herättävän kevyttä huvitusta.

Tuskallisen pitkän odottelun jälkeen pääsemme ajamaan lauttaan sisään. Paikalle on sentään ilmestynyt muutama muukin henkilöauto, mutten valehtele paljon, jos arvioin henkilöautojen määräksi 8 kappaletta ja rekkojen määräksi 80 kappaletta. Lautta on siisti, mutta viihdettä on turha odottaa. Lauttamatkan hintaan sisältyy sekä illallinen että aamiainen seisovasta pöydästä. Illallisella valinnanvaraa on mukavasti eikä ruoka itse asiassa ole hullumpaa. Tarjolla on salaattipöytä, leipää, useampi pääruokavaihtoehto sekä jälkiruokapöytä, josta riemukseni löytyy jopa useaa erilaista juustoa. Tokikin matkamme on tähän asti ollut varsinainen gourmet-retki, joten kieltämättä siihen nähden taso vähän heittää totutusta. Viiniäkin aterialla saa, mutta lista on suppea. Tarjolla on kaksi vaihtoehtoa: piccolopullo punaista tai valkoista. Onneksi en sentään pyytänyt nähdä paikan viinilistaa. Buffet-

pöytään marssiessani joku vislaa takanani ja purskahdan nauruun; olemme todellakin nyt rekkamiesten maailmassa. Nopean arvion mukaan illallispöydissä istuu meidän lisäksi ehkä kolme muuta naista, joten täällä huomion saaminen järjestyy kerjäämättäkin. Olisipa vielä illallisen päälle tanssit, niin vientiä kyllä riittäisi.

Yö jää lyhyeksi ja herätyksen tullessa kääntäisin mielelläni vain kylkeä, mutta ei auta itku eikä hampaiden kiristys. Silmät ristissä marssimme aamiaisen jälkeen autoon ja luovutan ajovuoron suosiolla äidilleni, joka tuntuu olevan selkeästikin enemmän tajuissaan kuin minä. Enää vain pysähdys Naantalissa tullessa hoitamassa auton paperit kuntoon ja sitten suorinta tietä kotiin. Seikkailu on koettu, sekä me että uskollinen Cliomme olemme saavuttaneet kotimaan ilman kolhuja ja mikä hienointa, molemmat matkaajat ovat yhä kyydissä ja puheyhteys matkaajien kesken yhä olemassa. Olo on haikea, sillä retki on ollut uskomattoman hauska. Toisaalta nyt kun kotimaa on tavoitettu, en enää malttaisi odottaa unia omassa sängyssä. Näin ollen lapsenomaisen lattialle heittäytyminen itkuraivareineen ei omalla kohdallani ole kaukana, kun meille selviää seuraava pikkuseikka: Naantalissa ei sitten enää ole sitä tullia. Hetken tuhinan jälkeen tulen järkiini; ehkä kaikkien näiden kilometrien jälkeen ylimääräinen pysähdys Turussa ei paljon enää Clia keikauta. En vaihtaisi tästä matkasta pois hetkeäkään.

